

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ fiatalok és felnőttek részére

2018 • **MÁSODIK NEGYEDÉV** • ÉSZAK AMERIKAI DIVÍZÍÓ

TARTALOM

MARSHALL-SZIGETEK

- 5 Imádkozni a csintalan gyerekért / április 7 T
- 8 A táncteremből iskola / április 14
- 11 Mire képes egy középiskolás újdonsült / április 21
- 13 A mexikói hölgy mindent felad / április 28 T

ALBERTA, KANADA

- 16 Magához vonzza őket / május 5
- 19 Kapcsolatlétesítés / május 12
- 22 Beszélgetés a halottakkal / május 19

NYUGAT-VIRGINIA, USA

- 25 Találkozás a töltőállomáson / május 26
- 28 Érdekes szórólap / június 2
- 31 Távozni akartam / június 9
- 34 Levél a Paradicsomból / június 16

ARIZONA, USA

- 37 Démonok beszélgetnek velem / június 23 T
- 40 A 13. szombati műsor / június 30
- 43 A következő negyedévi terveink

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

A fedőlapon: Aida Elizabeth Davis ott akarta hagyni a 13. szombati adományainkkal támogatott evangéliumi sorozatot, amikor az egyik testvérnő megszólította. Az ő történetét fogjuk meghallgatni a 11. szombaton.

II. negyedév

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK

Három évvel ezelőtt a 13. szombati adományainkkal 35 evangéliumi sorozatot támogattunk a Nyugat-Virginia államban (USA). A Távoli hírekben most majd négy olyan emberről fogunk hallani, akik e sorozatot követően keresztkedtek meg, Huanita Setliffet is beleértve, akinek az élete teljesen megváltozott, miután átnyújtották neki a szórólapot.

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévben az Észak-Amerikai Divíziót fogjuk bemutatni, amely magába foglalja az USA tagállamait, a hozzá tartozó sziget-területeket, mint a Guam és a Wake-sziget meg a Csendes-óceán északi-tengeri szigetei, majd a Palau, a Marshall-szigetek és a Mikronéziai Szövetségi Államok, Kanada, valamint a francia szigetek: St. Peter és Michelon, meg a Bermuda-szigetek brit területei. Ebben a Divízióban 360 millió ember él, és ebből 1,2 millió az adventista hívő, tehát egy adventista hívőre 300 nem adventista lakós jut.

A 13. szombati adományainkat ebben a negyedévben az USA-beli Arizona és a kanadai Alberta államba küldjük, valamint a Marshall-szigetek Ebeye nevű szigetére. E helyeken, van valami közös, ez pedig az oktatásügy.

Arizonában a pénzt egy új sportcsarnok és kávézó építésére használják fel a Holbrook adventista indián iskolában. Meglátogattam ezt a 72 éves iskolát, láttam a jelenlegi állapotot, és hogy sürgősen szüksége van az újjáépítésre.

Egy diák, aki megkeresztelkedett ebben az iskolában, azt mondta nekem, hogy a romos iskolaépület rossz fényben mutatja be az

egyházát az amerikai indiánok között, akik eljárnak az itt megtartott társadalmi eseményekre.

Az Albertai, Mamawi Atosketan indián iskola pénzeszközöket kap, hogy bővíthesse az oktatási programját, különösen az általános iskola felsős évfolyamain.

Az Ebeye szigeten, az Ebeye adventista iskola el tudja majd végezni a sürgős javításokat a háromemeletes épületen. A falak morzsolódnak, mert 1987-ben a súlyos aszály miatt sós vízzel keverték a cementet. A Marshall-szigetek és Japán kormánya nagylelkűen részt vett a javítások finanszírozásában, a 13. szombati adományaink támogatásával most ezt be is tudják fejezni.

Jellegzetességek

Ha érdekesebbé szeretnétek tenni a szombatiskolát, e füzet angol nyelvű, PDF verzióját letölthetitek a következő linkről: bit.ly/adultmission és a Facebook-on is elolvashatjátok (angolul). Látogassátok meg és fejezzétek ki tetszésüket a Facebook oldalunkon.

([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Használjátok a missziós történetek videofelvételét, amelyek a világszerte élő emberek tapasztalatairól szólnak, külön kiemelve a 13. szombat adományaiban részesülőket. Ha kívánjátok, kaphattok egy listát is minden ilyen videoklipről és linkről az interneten, így az alkalmazást letöltve online is megtekinthetitek a videoklipeket.

Minden héten további képeket és érdekes dolgokat teszünk fel, amelyeket letölthettek és bemutathattok az osztályban egy számítógépen vagy mobiltelefonon, miközben felolvassátok nekik a missziós történeteket, vagy kinyomtathattok képeket és kitehetitek a szombatiskolai osztályotok termében esetleg még a szombatiskolai hirdetőtáblátokra.

Még más adatokat és tevékenységeket a füzet végén megadott helyeken találtok, vannak ott például weboldalak, amelyeken még több anyagot gyűjthettek a szombatiskolai missziós bemutatótokhoz. Személyesen is felvehetitek velem a kapcsolatot. E-mail címem: mcchesneya@gc.adventist.org

Köszönjük, hogy segítetek a szombatiskolai osztályotok tagjainak, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreikkel és ösztönzitek őket, hogy adományaikkal vegyenek részt az egyházmisszióban.

Szívből köszönjük és az Úr áldását kívánjuk nektek!

Andrew McChesney a Távoli hírek szerkesztője.

Adakozási lehetőségek

A 13. szombati adományok a következő célokat támogatják:

- A Holbrook adventista indián iskolát az USA-beli Arizona-államban.
- Az Albertai (Kanada) Mamawi Atosketan indián iskolát.
- A Marshall-szigeteknek az Ebeye (e: ibi) nevű szigetén, az Ebeye adventista iskolát.

1. szombat, 2018. április 7.

IMÁDKOZNI A CSINTALAN GYEREKÉRT

Marshall-szigetek

Elisa Albertsen (21 éves)

A kis Lomon nem viselte az iskolai egyenruháját az első napon az Ebeye (e: ibi) Adventista Iskolában, a Marshall-szigeteken. A második nap az ötéves fiú már az óvodai egyenruhájában érkezett. De nagyon nyugtalan volt, nem tudott rendesen ülni és hallgatni Elisa Albertsen fiatal óvónőt, aki alaszakai misszionáriusi küldetésen volt. Kint akart játszani a még nála is fiatalabb barátaival.

Lomon valójában nagyon csintalan volt, csipdeste és piszkálta a többi gyereket. Elisa azzal büntette, hogy elkülönítette őt a többi gyerektől. De ez nem hatott rá, mert Lomon hamarosan úgy üvöltött, mint egy farkas.

Elisa elvezette őt az igazgatóhoz, Lomon viselkedése azonban nem javult. Ezután még rosszabb lett, és ez által még a többi gyerek számára is nehezebbé vált, hogy megszokjon az óvodában. Lökdösték és karmolták egymást, sőt még az óvónőt is. Egyszer mind a húsz

gyerek egyszerre az ablakhoz rohant, hogy kiugorjon és megszökjön az utcára.

Elisa valahogy leállította őket. De Lomon jelentette számára a legnagyobb kihívást.

Elisa elbeszélgetett a gyerek nagynénijével. Megtudta, hogy a fiú anyja és az izákos apja egy másik, csendes-óceáni szigeten él. Lomon a nagynéninél és nagybácsinál lakik az Ebeye szigeten, ahol 12000 ember él 32 hektár (320 km²) földterületen.

Elisa megsajnálta Lomont. Nem volt megfelelő a kapcsolata a családtagokkal, és még csak most kezdett óvodába járni. „Rájöttem, hogy sok figyelemre és szeretetre van szüksége.”

Elisa azt is észrevette, hogy a fiún ütésfoltok vannak. Azonnal arra gondolt, hogy otthon valami nincs rendben, ezért elbeszélgetett a fiúról az igazgatóval. Azonban keveset tudott tenni a kultúrában, ahol a felnőttek és a gyermekek gyakran elrejtik a zúzódásokat, és véletlen eseménynek tekintik őket, gyermekvédelmi szolgálat pedig nem is létezik.

Az óvónő elhatározta, hogy senkinek nem fog panaszkodni a gyermek viselkedésére, hanem inkább imádkozik érte.

Elisa egyszer sírva ment haza, hogy otthon Isten tanácsát kérje, mit tegyen Lomonnal, mivel azt szeretete volna, hogy fejlődjön a gyerekek.

Úgy érezte, hogy lelki küzdelem zajlott az osztályteremben, bár a gyerekek óvodáskorúak voltak.

„Ez az a kor, amikor elkezdenek jó és rossz szokásokat szerezni. Ebben az időszakban a sátán nagy hatással akar lenni rájuk, hogy már kiskorukban elválaszthassa őket Jézustól.”

Elisa úgy érezte, hogy naponta nem csak Lomonért és az alkalmazkodásáért kell imádkoznia, hanem más gyermekekért és azok családjaiért is, valamint azért, hogy Isten a Szeretet lelkületével töltsse be az osztályterem légkörét. Minden reggel és este imádkozott minden gyermeke és azok minden családtagjáért.

„Eltökéltem és hittem, hogy a tantermen belüli dolgok megváltoznak.” Az óvodában Elisa ezután úgy próbálta megbüntetni Lomont, hogy amikor nyugtalan volt, hosszabb ideig bent tartotta, mint más

gyerekeket, és minden alkalommal imádkozott vele. Lomon nem tudta, hogyan kell imádkozni, ezért megtanította.

„Drága mennyei Atyám, köszönöm neked ezt a napot. Köszönöm az ételt, amit adtál. Bocsásd meg, hogy ma nyugtalan voltam az óvodában, és hogy fájdalmat okoztam az egyik társamnak. Bocsáss meg nekem és segíts, hogy jobban igyekezzem, hogy holnap jó és szófogadó legyek”, ismételte a gyerek Elisa szavait.

Egyszer, amikor ismét együtt imádkoztak, Lomon megkérdezte az óvónőt: „Óvó néni, helyre rakhatom a székeket?” Első ízben akart valamit segíteni.

Két hét és több együttes imádkozás után Elisa nagy változásokat látott az osztályában levő gyerekek viselkedésében.

Lomon mindig elkezdte takarítani, amit mások bepiszkoltak. Megpróbált közbenjárni két összeveszett gyerek között, arra kérve őket, hogy öleljék meg egymást.

Más gyerekek is egyre nyugodtabban és gyengédebben viselkedtek egymás irányában. Megtanultak bocsánatot kérni egymástól, és egymásnak megbocsátani. Isten szeretet töltötte be a tantermet.

A tanároknak nem kell, hogy legyenek kedvenc diákjaik, de Lomon valahogy mégis Elisa szívéhez nőtt.

„Ő egy sebzett szívű gyerek volt, aki szeretetre és biztonságos környezetre vágyott.”

A 13. szombati adományok egy részével az Ebeye adventista iskola tantermeinek a sürgős tatarozását támogatjuk, hogy az iskola folytathassa a Lomonhoz hasonló gyerekek tanítását, bemutatva nekik a mennyei Atya szeretetét.

Köszönjük, hogy a missziós adományaitok által támogatást nyújtatok.

A kisfiú nevét megváltoztattuk. Lomon a helyi Marshall-szigeteki nyelven azt jelenti „nyugtalan vizek”.

Nézzétek meg a videoklipet a következő linken: bit.ly/Elisa-Albertsen

Olvassátok el az örömteljes híreket az Adventista Misszió honlapján: bit.ly/ebeye-joy-journal

Missziós adatok

- A Marshall-szigetek egy szigetország a Csendes-óceán középső részében. A Marshall-szigeteki Köztársaság, ez az államnak a hivatalosan elismert neve, félúton van Hawaii és Ausztrália között.
- A Marshall-szigeteken két hivatalos nyelvet használnak – a helyi marshall és az angol nyelvet.

2. szombat, 2018. április 14.

A TÁNCTEREMBŐL ISKOLA

Marshall-szigetek

Nojab Lemari (66 éves)

Még egyetlen adventista hívő sem volt az Ebeye szigeten, amikor az adventista egyház 1980-ban aláírta a szerződést az Egyesült Államok kormányával, hogy felügyelje az egyetlen kórháza munkáját. Abban az időben Ebeye, egy kis csendes-óceáni sziget 12.000 emberrel, az Egyesült Államok Mikronéziai területéhez tartozott. Én akkor nővérként dolgoztam ebben a kórházban, a férjem, Relong pedig Ebeye rendőrfőnöke volt. A szigeten mi rendelkezünk a legnagyobb telekkel.

Az adventista egyház, amely a kórházat irányította, kiemelkedő vezetőket, orvosokat, nővéreket hozott. A főnővér, J. Whiteland, meghívott engem és a férjemet tanulmányozni a Bibliát. Megbeszéltük, és esténként eljárt hozzánk tanulmányozni velünk a Bibliát.

Akkoriban az egyik rokonunk, Tomi Kilma, néhány adventista hívővel Guam szigetre érkezett, majd engedélyt kért a férjemtől egy adventista gyülekezet és iskola megnyitásához. A férjem ezután beszélt még más törzsfőnökökkel. Beleegyeztek, hogy egy régi épületet átalakíthassanak iskolává. Ebben az épületben volt a táncterem és a tombola is. Számunkra ez kellemetlen volt, hogy ott adventista iskolát nyissunk, mivel akkor már tanulmányoztuk a Szentírást.

Az óvodát és az iskolát 1980-ban nyitották meg, és a legidősebb fiamat az elsők között íratam be az óvodába.

Az elkövetkező három évben az otthonunkban tanulmányoztuk a Bibliát. Néha a főnővér tartotta a bibliaórárt, máskor más kórházi alkalmazottak.

Küzdöttem az új ismereteimmel. Szigorú vasárnap-ünneplő családban nőttem fel, édesapám pedig a lelkész távollétében gyülekezetvezető volt a szigeten, ahol születtem. A férjemmel aztán mégis beláttuk, hogy a bibliai tanítások igazak, ezért 1983-ban megkeresztelkedtünk. Mi voltunk az első adventista hívók az Ebeye szigeten.

Édesapámnak nem tetszett az új hitem. Úgy egy évvel a keresztségem után hazalátogattam a Namu nevű szigetre, ahol születtem. Vasárnap volt, én meg kimostam a ruháimat, édesapám pedig a gyülekezetből visszatérve rám szólt: „Mi van veled? Összeálltál a fehér emberekkel, megszeged a törvényt és dolgozol vasárnap!”

Megnyitottam a Bibliát és megmutattam neki az igehelyeket: „A szombat végén pedig, a hét első napjára virradóan kiment Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt” (Mát 28,1); „És az a nap péntek volt, és szombat virradt rá” (Lukács 23,54).

Ezt követően édesapám soha többé nem szólt a szombatünneplésről.

1986-ban a Marshall-szigetek elnyerték függetlenségüket, a következő évben pedig az iskolát egy nagyobb épületbe költöztettük, amely korábban a családjunk raktárhelyisége volt. Ezen az új helyen az iskola kibővítette a tevékenységét – az óvodától a 12. osztályig (általános iskola plusz középiskola – a fordító megjegyzése). A fiam R. D. mind a 12 osztályt itt fejezte be.

Az emberek észrevették, hogy mindig jókedvű vagyok, és megkérdezték, hogy mi az oka. Voltak gondjaink, de amint valami adódott, Isten másfelől utat nyitott.

1987-ben a férjem gennyes tüdőfekéllyel került a hawaii kórházba, kezelésre. Az orvosok nem voltak biztosak abban, hogy felgyógyul. Mi itthon imádkoztunk, és a férjem már öt nap után elhagyhatta a kórházat. Meggyógyult. Hálás vagyok Istennek, hogy megőrizte a férjem életét. Ő 2017-ben hunyt el, 67 éves korában.

Néhány évvel a férjem egészségügyi problémáit követően újabb egészségügyi válsággal szembesültünk. Az öcsémnek, az Ebeye-i gyülekezet vénjének, kisfia született. A baba feje azonban megduzzadt.

Gyorsan kórházba vittük. Az orvosok azt mondták, hogy a fejét a felhalmozott folyadékok duzzasztják, és hogy a Hawaii kórházba kell szállítani.

Amikor a repülőgép hajnali három órakor leszállt a honolului repülőtéren, javasoltam, hogy mielőtt felkeressük a kórházat, előtte imádkozzunk. Még ott, a repülőben imát küldtünk Istenhez, majd a kórházban, a doktorra várva, szintén imádkoztunk. Az orvos, megvizsgálva a gyermeket nem talált semmiféle folyadékot a fejében. A kisbaba feje normális nagyságú volt. Meggyógyult.

Én hiszek az ima erejében. Mosolygok, mert hiszek Istennek és bízok benne. Az Ő kezébe helyeztem az életemet, és hiszem, hogy megadja mindazt, amire szükségem van.

Nojab Lemari, aki ma 66 éves, most nyugalmazott főnövér, és az Ebeye-i adventista gyülekezet nagy támasza maradt. E negyedév tizenharmadik szombati adományaitól támogatva befejezhetik a sürgős tatarozásokat az épületen, amelyet Nojab és a férje ajándékozott egyházunknak 1987-ben.

(Nézzétek meg Nojab és a fia, R.D történetét a következő linken: bit.ly/Nojab-Lemari-RD)

Rövid tények

- A két szigetcsoport: a Ratak- és Ralik-szigetlánc (16 és 18 korall-atoll) hosszan, egymással párhuzamosan nyúlik el.
- Az átlagos tengerszint feletti magasság az egész országban mindössze 2,1 m.
- Az alacsony tengerszint feletti magassága miatt a Marshall-szigeteket veszélyeztetik a tengerszint emelkedésének a lehetséges következményei. Ez az ország az egyik legvesélyeztetettebb országnak számít ebben a kérdésben, amelyért egyes tudósok az éghajlatváltozást hibáztatják.

3. szombat, 2018. április 21.

MIRE KÉPES EGY ÚJDONSÜLT KÖZÉPISKOLÁS

Marshall-szigetek

Kamlitha Bulles (62 éves) és Harold Bulles (60 éves)

Kamlitha a tizenéves fiától, Fredericktől hallott először a szombatról, aki egy távoli, a Marshall-szigetekhez tartozó csendes-óceáni szigeten levő misszióiskolában tanult.

Ellenben, Kamlitha nem akarta ott hagyni az egyházat és a gyülekezetet, ahova vasárnaponként eljárt. Azt mondta a fiának, hogy nem fogja megváltoztatni a véleményét csak azért, mert egy újdonsült középiskolás diák izgatott volt a bibliatanulmányozó tanfolyamok miatt; és nem fogja elfogadni a hét rossz napját ünneplő egyházat. „Nézz csak utána a Bibliában és meglátod, hogy igazat beszélek”, válaszolta Frederick.

Kamlitha a legidősebb gyermekének adventista iskolát választott, mert azt akarta, hogy keresztény nevelést kapjon, és az iskola közel volt az otthonukhoz. Az iskola hírnevét még az is növelte, hogy az angol nyelvet misszionáriusok tanították, ami jobb volt, mint az az angol, amelyet más iskolákban tanítottak.

Frederick továbbra is elbeszélte anyjának a bibliai igazságokat és felmondta neki az iskolában megtanult igehelyeket. Különösen ezt a bibliaverset kedvelte: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek” (Mát 6,33). Emellett Ellen White írásait is szívesen idézte és védelte.

„Nem tudom, miért vannak némelyeknek ellenvetéseik, amikor Ellen White írásai mind a Bibliára utalnak.”

Kamlithát lenyűgözte a fia által tanúsított hit és bibliaismeret. Ugyanakkor elutasította és visszautasította Frederick gyakori meghívásait az adventista gyülekezetbe, amikor azonban a fia bejelentette, hogy meg akar keresztelkedni, nem tiltotta neki.

Amikor az édesanya egyedül volt, mindig azért imádkozott, hogy mutassa meg neki Isten, vajon jó egyházhoz tartozik-e, s ha nem, akkor fedje fel előtte az igaz egyházat.

És akkor az Ebeye szigeten, ahol 12 000 ember, többnyire 18 év alattiak, mindössze 80 ár földterületen él, nagy szárazság lett. Az ivóvízzel való ellátás egyre súlyosbodott. Kamlitha csatlakozott azokhoz a szigetlakókhoz, akik naponta sorban álltak friss ivóvízért, amelyet egy közeli amerikai katonai bázisból, a sziget fő munkáltatójától hordtak.

Mialatt várta a sorát, Kamlitha megismerkedett Andreával, az angliai egyetemista misszionárius-lánnyal, aki az iskolában tanított. Három egymást követő nap együtt álltak sorban vízért. A harmadik nap Andrea meghívta Kamlithát, hogy tanulmányozzák együtt a Bibliát. Miután megbeszélték, Kamlitha egész héten eljárt Andreához Bibliát tanulmányozni.

„Isten Szavának hallgatása közben elhatároztam, hogy megkeresztelkedek. Csodálatos volt. A szigeten levő egyházak mind hívtak, hogy csatlakozzak hozzájuk, de én nem akartam. Úgy döntöttem, hogy a Keresztény Adventista Egyház híve leszek.” Frederick el volt ragadtatva.

A keresztség után Kamlithát felkérték, hogy oktatói asszisztensként dolgozzon az iskolában, és bevásztották a gyülekezeti biztosságba.

Ekkor kezdett Haroldért, a férjéért imádkozni. Két évig imádkozott Haroldért, aki az amerikai katonai bázisban az élelmiszerraktárra vigyázott, és aki szenvedélyes dohányzó volt, emellett pedig, a munkából hazafelé jövet, esténként sokszor leitta magát. Harold beleegyezett, hogy az adventista lelkésszel Bibliát tanulmányozzon, majd nemsokára átadta a szívét Jézusnak.

Kamlitha és Harold mind a nyolc gyermeküket az adventista iskolában taníttatták, akik közül négyen meg is keresztelkedtek. Most már két unokájuk is az adventista iskolába jár.

Harold, aki most 60 éves, még mindig az amerikai bázisban dolgozik, és az Ebeye-szigeten található, az iskola nagytermében összegyűvő adventista gyülekezet vezetője. Úgy 60 ember jár rendszeresen ezekre az istentiszteletekre.

„Isten kegyelmes, gondoskodik az életünkről és segít nekünk. Bármilyen történik is, mindig itt van, amikor szükségünk van rá.”

A 62 éves Kamlitha az adventista iskolában marshall-nyelvet ad elő. Az igeszerető barátoknak és szomszédoknak pedig bibliaórákat tart. Törekvéseinek eredményeként már öten megkeresztelkedtek.

Kamlitha most azon gondolkodik, és azt tervezi, hogy hazalátogat a Malolap szigetre, amelyen 150 ember él, de még senki nem adventista.

A Marshall-szigeteken már sok élet megváltozott annak köszönhetően, hogy Frederick, 2003-ban adventista iskolába kezdett járni.

„Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy kiválasztott minket és csodálatos módon munkálkodik a szívünkben.”

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkkal az ottani, sürgősen javításra szoruló, adventista iskola tatarozását támogatjuk. Köszönjük, hogy pénzádományaitokkal is támogatjátok a missziót, mert így sok gyermeknek és szülőnek fogtok segíteni abban, hogy megismerjék Jézust.

(Tekintsétek meg Kamlitháról és Haroldról készült videofelvételünket a következő linken: bit.ly/Kamlitha-Bulles)

Rövid tények

- Több mint 1000 halfaj és 250 korallfaj él a Marshall-szigetek körüli, átlátszó vizekben. A Marshall-szigetek a bűvárok számára a legjobb merülő-helyeknek számítanak.
- 2011 októberében, a hatóságok a Marshall-szigetek közelében 2 millió négyzetkilométeres nagyságú rezervátumot létesítettek a cápák számára, amely a világ legnagyobb ilyen jellegű rezervátuma.
- A Marshall-szigetek körüli vizekben 22 fajta cápa él.

4. szombat, 2018. április 28.

A MEXIKÓI HÖLGY MINDENT FELAD

Marshall-szigetek

Nerly Macias Figueroa (32 éves)

A misszionáriusi történetek ihletetésére 17 éves koromban úgy döntöttem, hogy egy nap elhagyom a mexikói Chiapas államban levő otthonom, és misszionárius leszek.

Emlékszem, hogy ez volt a vágyam már az iskola befejezése után, de nem volt pénzem az önkéntes munkához. Mialatt egyik este hazafelé gyalogoltam, így imádkoztam: „Misszionárius akarok lenni, de

nincs pénzem a repülőjegyre. Ha Te is akarsz, akkor segíts munkát találni, és én elmegyek.”

Két nappal később telefonhívást kaptam a Tabasco mexikói államban található délkeleti adventista kórházból.

„Van munkánk az Ön számára, jöjjön el egy beszélgetésre”, mondta a férfi. A kórház felvett engem, mint legfőbb táplálkozási szakembert, aki az étkezések megtervezéséért felelős.

Ez egy hihetetlen imaválasz volt.

Egy évvel később kitöltöttem egy űrlapot az adventista önkéntes szolgálat honlapján. A Marshall-szigeteki Ebeye Adventista Iskola igazgatója elfogadta a kérelmem.

Így imádkoztam: „Istenem, segíts eljutnom Ebeyere”. Három nappal azelőtt, hogy jegyet kellett volna vásárolnom, a nagybátyám meghalt. Több pénzügyi problémája volt, és a családomnak nem volt módja az adósságainak fedezésére. Így odaadtam az egész megtakarított pénzemet. Felhívtam az Ebeye Iskola igazgatóját, és elmagyaráztam neki, hogy nem rendelkezem a pénzügyi eszközökkel ahhoz, hogy odautazhassak. Nagyon megértő volt.

Aznap este így imádkoztam: „Istenem, ha adtad ezt az álmot, hogy misszionárius legyek, miért nem mehetek el? Azért dolgozom a kórházba, hogy pénzt gyűjthessek, mert tényleg misszionárius szeretnék lenni.”

Eltelt egy év, ismét volt annyi megtakarított pénzem, hogy elmenjek Ebeye szigetére misszionáriusnak. A nővérem azonban éppen balesetet szenvedett, ezért odaadtam neki a pénzt, amit összegyűjtöttem. Ismét felhívtam az ottani iskolaigazgatót és értesítettem, hogy nem tudok elmenni.

Eltelt két év, és én félretettem a missziós álmaimat. Volt jó munkám és szépen kerestem. S akkor, egyik éjszaka, miközben tervezgettem, hogy veszek magamnak autót és házat, eszembe jutott az Ebeye iskola.

Egész héten az iskolán gondolkodtam. Tudom, hogy megígértem Istennek, hogy misszionárius leszek, de elkezdtem egyezkedni vele: „Adventista kórházban dolgozok, tehát a te művedben dolgozok. Miért kellene itt hagynom a munkámat és egy másik országban dolgoznom?”

Isten válaszára várva csak ez visszhangzott a fejemben: Ebeye, Ebeye, Ebeye.

Imádkoztam: „OK, ha azt akarod, hogy elmenjek Ebeye szigetre, akkor tedd lehetővé, hogy megkapjam az amerikai vízumot”.

A legolcsóbb útvonal Mexikóból az Ebeye-szigetre Los Angeles-en és Honolulun keresztül vezetett. Ezekben a városokban való átmenet miatt amerikai vízumra volt szükségem, ami Mexikóban nem könnyű.

Megkérdeztem az iskolavezetőtől, hogy küldene-e nekem egy garanciavállalási levelet, amelyet elvihetnék az amerikai nagykövetségre.

Röviddel azelőtt, hogy meghívást kaptam a nagykövetségi beszélgetésre, azt mondtam Istennek: „Istenem, tényleg nem akarok misszionáriusként menni, mert most már jó életem van. Korábban akartam, most nem akarok. Kérlek, ne adj vízumot”.

A nagykövetségen a hivatalnok megkérdezte tőlem: „Mi okból szeretne vízumot?”

„Mert misszionárius akarok lenni a Marshall-szigeteki Ebeye-szigeten”, mondtam, magam sem tudva, mit akarok.

„A tiszt a számítógép monitorját nézte. Nem kérte az iskolaigazgatótól a garanciavállalási levelet, még azt se kérdezte, hogy van-e bankszámlám, hanem a képernyőt szemlélve mondta: „Úgy egy hónap múlva kész lesz a vízuma”.

Miközben ezeket a szavakat kimondta, rájöttem, hogy Isten ajtót nyitotta, hogy elmenjek. Meg kellett tartanom az ígéreteimet, ezért feladtam mindent - a munkámat, az életem Mexikóban. Elköszöntem a családomtól és az Ebeye szigetre költöztem, amely egy 12 ezer lakóst számláló, Csendes-óceáni sziget.

Az Ebeyen töltött egy év után – nem bántam meg.

Amikor elkezdtem tanítani, az ötödik osztályban csak egy gyerek volt, aki adventista családból származott. Az egyik hawaii barátom segítségével, karácsonykor biblialeckéket tartottam az összes diákom számára. Még ugyanebben az iskolaévben öt diákom keresztkedett meg.

Néhányan megkérdezik tőlem: „Miért hagytad ott a mexikói munkahelyedet? Most semmi sincs.”

Ilyenkor így válaszolok: „Mindent megkaptam. Boldog vagyok, mert tudom, hogy Istennek terve van velem.”

Ami meglepő számomra, hogy négy éve próbáltam eljutni az Ebeye-szigetre, és csak 2016-ban sikerült. Úgy vélem azért, mert Isten így tervezte. Még nem tudom igazán, hogy mi a célja, de tudom, hogy terve van, és azt a megfelelő időben fel is fedi majd előttem.

Raian Graban Villacrueel, az Ebeye adventista iskola igazgatója, nem aggódik amiatt, hogy Nerly Macias miért akkor érkezett a szigetre, amikor érkezett. Hiszen a diákjainak a 25% -a már kereszttelt hívó, ami az egyik legtöbb keresztséggel rendelkező osztály az elmúlt tanévben.

Ebben a negyedévben, a 13. szombati adományok egy részével az tantermek felújításának befejező munkálatait támogatjuk. Köszönjük, hogy adományaitokkal is támogatjátok az Adventista Missziót.

(Nerlyről készült videónkat a következő linken tudjátok megnézni: [ly/Nerly-Macias](#))

Missziós adatok

- Az egyik fontos szó a marsall-nyelvben a „jokve”, amely hasonló a hawaii „aloha” -hoz, és azt jelenti: hello, viszlát és szeretet.
- Három adventista iskola van a Marshall-szigeteken, egy általános iskola, aztán egy tizenkét évfolyamos iskola a Majuro-szigeten valamint egy tizenkét évfolyamos iskola az Ebeye, azaz a második legnagyobb szigeten.
- Az első adventista iskolát a Marshall-szigeteken 1968-ban alapították a Laura helységben, a Majuro-szigeten.

5. szombat, 2018. május 5.

MAGÁHOZ VONZZA ÖKET

Alberta, Kanada

Daniel Guiboshe (56 éves)

Az új káplán, Daniel Guiboshe, kényelmetlenül érezte magát, amikor egy hónapot késve végre megérkezett a Mamawi Atosketan indiániskolába (Alberta, Kanada). A diákok és a tanárok már meg-

ismerkedtek és alkalmazkodtak egymáshoz. Ám egy 11 éves kislány, Jojo Wolf tenni akart valamit azért, hogy az új tanáruk is jól érezze magát közöttük. „Az órák közti szünetekben mindig körülöttem volt, nem is értettem miért teszi.”

Ő és a kislány gyakran beszélgettek az iskolai feladatokról vagy a kint játszó barátjaival kapcsolatban. Daniel a tanteremben Jojonak és a társainak Jézusról és a megváltási tervről beszélt. Az adventista indián misszióiskola az első hely, ahol az indián gyerekek Jézusról hallhatnak.

Egyszer Jojo meglepte Daniel tanárát: rajzolt neki egy lila bogarat. „Ön a legjobb pásztor! Nagyon jó hozzánk.” Ezt írta a rajz mellé, pár helyesírási hibával.

Néhány héttel később az iskolaigazgató felhívta Danielt és arról értesítette, hogy Jojo a hétvégén elhunyt. A születésnap ünnepségen héliumgáz lenyelésével játszott, hogy a vékony hangjával megnevetesse a gyerekeket. Estefele fejfájásra panaszkodott, majd lefeküdt, és többé fel sem ébredt.

„Megdöbbsentem. Nem tudtam elhinni. Elgondolkodtam a vele töltött időn, miközben azon tűnődtem, miért, miért is kellett ilyen fiatalon meghalnia.”

Erre a kérdésre még mindig nem tudom a választ. Ez az egyik olyan dolog, ami miatt vágyva várjuk Krisztus visszatérését, melyet követően majd minden titok feltárul.

A tanárok és a diákok szomorúak voltak, az iskolát egy napra bezárták.

A kis Jojo családja hagyományos háromnapos virrasztást szervezett az indián rezervátum sportcsarnokában. Az emberek mindenhonnan jöttek, kifejezték a tiszteletüket, kifejezték a részvétüket, beszédet mondtak és ettek. Az iskola tanárai és diákjai is elmentek. Az ételt az iskola készítette elő, mind a három napra.

„Már a jelenléted is sokat jelent a gyászoló család számára. Nem kell mondanom semmit. Már a jelenléted is azt mondja a családnak, hogy tiszteled őket, és sajnálsz a kis Jojot.”

A tanárok és a diákok egy családként jöttek össze, ami a Mamawi Atosketan iskola nevét tükrözi, mert a kri indiánok nyelvén ez azt jelenti, hogy „együtt dolgozunk”.

Ma a kis Jojo kézzel rajzolt képe díszíti Daniel irodáját. Ez az első kép, amit valaha is kapott egy diáktól.

„A képével hozzájárult ahhoz, hogy jól érezzem magam. Tartósan emlékezni akarok arra, amit értem tett. „Megmutatta nekem, hogy nem csak arról van szó, hogy kapjunk valamit, hanem arról is, hogy tegyünk valamit másokért?”, mondja Daniel.

Amikor Dániel a gyermekekkel beszélget, elmondja nekik, mit tett értük Jézus, és mi az, amit ők tehetnek másokért. Majd elmeséli nekik a saját tapasztalatát. A legfőbb célja természetesen felmagasztalni Jézust, a többit pedig majd elvégzi a Szentlélek.

Jézus kijelentette: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Ján 12,32)

Dániel azt mondja: „Ha felmagasztalom Jézust, Ő a gyermekeket magához vonzza.”

A 13. szombati adományokat ebben a negyedévben arra fogjuk felhasználni, hogy Mamawi Atosketan indián iskolában kibővítsük a programot, hogy még több gyerek megismerhesse Jézust. Köszönjük, hogy ti is hozzájárultok az adományaitokkal.

(Nézzétek és hallgassátok meg Danielt a következő linken: bit.ly/Daniel-Guiboshe)

Rövid tények

- Oroszország után Kanada a világ második legnagyobb országa.
- Kanada rendelkezik a világon a leghosszabb, 202,080 kilométeres partvonallal. Ha napi 20 km-es óránkénti átlagsebességgel gyalogolsz a kanadai parton, akkor 33 év kell, hogy végighaladj az egész parton.
- Az Amerikai Egyesült Államok és a Kanada közötti határ a leghosszabb nemzetközi határ a világon, csaknem 9000 kilométer hosszú.
- A Kanada szó a Szent Lőrinc-folyónál beszélt irokéz-mohawk „kanata” szóból ered, melynek jelentése ‚falu’, ‚település’.
- Kanada tartja a világrekordot az aranyérmek számában ugyanis 2010-ben a kanadai Vancouveri Téli olimpián 14 aranyérmet nyert.

- A Hôtel De Glace (a Québeci jéghegy) minden évben 400 tonna jég és 12 000 tonna hó használatával épül. A szálloda minden nyáron elolvad, majd a következő tél idején ismét megépítik.

6. szombat, 2018. május 12.

KAPCSOLATLÉTESÍTÉS

Alberta, Kanada

Darlene Thiessen (45 éves)

Amikor a Mamawi Atosketan indián gyerekek számára megnyitott, adventista misszióiskolában (Alberta állam, Kanada) dolgoztam tanárként, mindjárt az első évben meghalt egy Adrius nevű fiú. Adrius már alkoholfüggő volt. Ittas állapotban hazafelé gyalogolt, amikor elütötte egy autót. Másnap reggel szörnyen éreztem magam, amikor megtudtam, hogy egy diák meghalt s ezért aznap nem lesz tanítás.

Francis Buffalo, egy másik diák, a következő iskolaévben hunyt el. Francis magas növésű, nagydarab fiú volt, de szelíd, gyengéd természetű. Barátokkal beszélgetett, néhány leparkolt autót mellett, amikor az egyik mellettük elhaladó autót vezetője elvesztette uralmát az autót felett, és elgázolta a fiút.

Mindkét haláleset kitörölhetetlen nyomot hagyott bennem. Próbáltam nem sírni a temetéseken. Tanárként mindennap kapcsolatban voltam a fiúkkal, ezért félttem, hogy ha sírnék, nem tudnám abbahagyni. Az egész testem fáj, úgy éreztem darabokra hullok.

E temetések után számos kérdés merült fel bennem. Arra gondoltam, milyen hatással voltam ezekre a fiúkra. Érezték-e Isten szeretetét ebben az iskolában? Eleget tettünk-e értük, és lehetséges-e, hogy az életük utolsó pillanataiban Istenhez kiáltottak?

A srácok korai halála naponta arra emlékeztet, hogy be kell mutatnom a diákjaimnak Krisztus szeretetét. A vágyam az, hogy e gyerekek kapcsolatot létesítsenek Jézussal, amelynek hatására megváltozhat az életük. Gyakran megesik, hogy a tevékenységem eredményét nem látom azonnal, de észreveszem a szikrát, amely reménységgel tölt el.

Egyszer az ADRA-val egy missziós útra mentem Mozambikba, ahol egy otthont építettünk az elhagyott gyermekek számára. Megmondtam a harmadik osztályos diákjaimnak, hogy hol leszek, és mit fogok csinálni. Elmondtam nekik, milyen izgatott vagyok az utazás miatt, és így készítettem fel őket lassan arra, hogy tanárként egyszer majd átvegyék a helyemet.

Volt egy Tiandra nevű diáklányom, aki viszont azt gondolta, hogy többé már vissza sem jövök. A végén már annyira rosszul viselkedett, hogy az igazgatónőnek el kellett vele beszélgetnie. Amikor az igazgatónő feltette neki a kérdést, hogy miért ilyen helytelen, határozott hangon mondta: „Ön még sohasem hallott a „szeparációs szorongásról” (az elválástól való félelelről)?

Az igazgatónő gyorsan kiment az irodából, mert nevetnie kellett. Tiandra annyira édes volt, ahogy a felnőttek nyelvét használta.

Azt azonban jól felfogta, mi történik vele. Nem megfelelő módon viselkedett, mert úgy gondolta, hogy elhagytam. Jó kapcsolatunk volt, ezért úgy érezte, hogy a mozambiki távozással elhagyom őt.

Miután visszautaztam Kanadába, egy napot pihentem az utazástól. Ekkor történt, hogy felhívott az igazgatónő: „Itt áll mellettem valaki, aki beszélni szeretne veled.” És átadta a kagylót Tiandrának.

„Halló, jó napot. Mikor fog visszajönni az iskolába?”

„Már holnap”, válaszoltam neki.

„OK!”

S ennyi volt. Egyszerre minden rendbe jött. Ismét helyre állítottuk a barátságunkat.

Minden tanárnak különleges kapcsolata van a diákokkal. A gyerekeknek valóban örömet okoz az iskolába járás, és hogy minden nap láthatnak bennünket. Tavaly a harmadikosoknál síri csönd lett, amikor az órán elmondtam nekik, hogy Jézus meghalt értük. Tiszteletteljes arckifejezést láttam náluk. Hát lehetséges, hogy valaki annyira szereti őket? Azt mondtam nekik, hogy nekem például könnyebb lenne önként jelentkezni és meghalnom valakiért, mint látni, ahogy a fiam meghal.

„Isten annyira szeretett titeket, hogy az egyetlen fiát adta értetek”, fűztem tovább.

Emlékszem egy olyan lányra, aki az általános iskola első osztályába járt, és otthon zűrzavarban élt, mert a testvéreiről más-más nevelőszülők gondoskodtak. A legfiatalabb húga szintén másoknál volt, és az anyja megpróbálta visszaszerezni a lányt, hogy maga gondoskodhasson róla. Ezért ez a kis harmadik osztályos kislány nagyon aggódott.

A többi gyerek meg elkezdte ugratni. Egyik nap a mosdóban találtam rá, s látva, hogy sír, megkérdeztem, mi történt.

„A gyerekek azt mondják, hogy a kishúgom meghalt”, mondta szepegeve.

Megkérdeztem, hogy imádkozhatnánk-e mi ketten. Beleegyezett. Megfogtam a kezecskéjét és imádkoztam a kishúgáért. Ima után így szóltam hozzá: „Már minden Krisztus kezében van, most jobban érzed magad?”

Olyan volt, mintha az egész világ terhe esett volna le a válláról. Kiment, és örömmel kezdett játszani más gyerekekkel.

Nekünk, tanítóknak, vannak olyan apró pillanataink, amikor bemutathatjuk a gyerekeknek Isten tetteiben megnyilvánuló szeretetét. Én közelebb akarom vinni a gyerekeket Jézushoz. Egyetlen olyan esélyt se akarok kihagyni, amikor a gyerekekre örökérvényű hatást gyakorolhatok.

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományaink egy részével a Mamawi Atosketan indiániskolát támogatjuk. Eszközeink támogatásával ki tudják bővíteni a programot, és így majd még több gyerek fogja megismerni Jézust. Köszönjük, hogy a missziós terveinket pénzádományaitokkal is támogatjátok.

(Darlenet a következő linken tudjátok megnézni: bit.ly/Darlene-Thiessen)

Rövid tények

- Kanada nemzeti állata a kanadai hód.
- Az Alberta kanadai államban már több mint ötven éve kiirtották a patkányokat.
- Volt egy Winnipeg nevű medve, akit Kanadából hoztak Nagy-Britanniába, és akit A. A. Milne angol író gyakran látogatott a fiával, Christopher Robinnal a londoni állatkertben. Christopher

Robin elnevezte őt Winnie-nek. A fiúnak a medve iránti szeretete indította az édesapát, hogy megírja a Winnie The Pooh (a Micimackó) történetét.

7. szombat, 2018. május 19.

BESZÉLGETÉS A HALOTTAKKAL

Alberta, Kanada

Kim Harrington (45 éves)

Kim Harrington, középiskolai tanár, figyelmesen hallgatta a tizenhét éves Shelleyt, ahogy beszámolt a nagyapával folytatott, esti beszélgetéséről.

Az Alberta-i (Kanada) indiánrezervátumban levő otthonuk verandáján ülve Shelley (e: seli) és a nagyapja a lány jövőjéről beszélgetett.

Aztán Shelley megemlítette, hogy a nagyapja több éve halott.

„Amikor megtudtam, hogy már halott, libabőrös lettem”, vallotta Kim. „Arra gyanítottam, hogy a lány gonosz szellem jelenlétében volt.”

Kim matematikát ad elő a Mamawi Atosketan adventista indiániskolában a kanadai Alberta államban. Az iskola 200 diákja között sokan olyan családokból származnak, akik a hagyományos lelki rítusokat gyakorolják, és az iskolában hallanak csak először Jézusról.

Shelley már többször is beszélgetett a tanárnőjével a lelkekről. Egy indián ünnepség után, amikor esznek, isznak és táncolnak, a lány azt mesélte, hogy kentaurt látott, misztikus lényt, amely félig ember, félig ló, és végigugrálta a rezervátumot, háztól házig; és még azt is mondta, hogy hallotta, ahogy az ősei beszélnek a házuk udvarában levő fákról. Csendben ült és hallgatta azokat a hangokat, amelyekről azt hitte, hogy az őseitől származnak.

Shelley elmesélte, hogy legalább kétszer látta azt az alakot, amely a nagyapjára hasonlított.

„A ház előtti verandán beszélgetett vele arról, mit is szeretne elérni az életben. A lélek semmi rosszat nem mondott neki, semmi olyasmit, hogy „menj és ugorj a tóba”.

Csak beszélgettek, és szerinte ez egy kellemes beszélgetés volt. Mindig is szeretett a nagypapával beszélgetni.”

A felismerés, hogy Shelley lelkekkel beszélget, nagyon nyugtalanította Kimet. Istentől azt kérte, hogy adjon neki megfelelő szavakat. S akkor elkezdett kérdezősködni.

„Ebben az adventista iskolában te megismerkedtél a bibliai tanítássokkal. Mit szólsz, szerinted milyen lelkek ezek? Valóban a nagypapád lehetett? Ki küldte ezt a lelket és miért?”

Shelley ismerte azt a bibliai tanítást, hogy a halottak alszanak, és semmit nem tudnak. Végül belátta: „Igazán van, Harrington tanárnő. Értem mit akar mondani.” Aztán Kim imádkozott a lánnyal.

Zavarban volt, mivel ezt egy pozitív tapasztalatnak tartotta. Sok kérdés forgott a fejében, de azt mondta, hogy köszöni az imát.

Az imát követően, Shelley még néhányszor elment Kimhez, amikor otthoni gondjai voltak, vagy éppen rossz napja volt. Kim észrevette, hogy pozitív dolgok történnek Shelleyvel a beszélgetéseik után.

„A lelkekkel való beszélgetés esete váratlanul lehetővé tette ezt az imakapcsolatot”, véli Kim.

Shelley komolyan elgondolkodott a lelkek jelenlétéről az életében.

Néhány évvel később Shelley elmesélte Kimnek, hogy a nagymama szelleme közeledett hozzá. Habár testben nem látta, de hallotta a nagymama hangját. Egy-két percig hallgatott, nem tudta mit tegyen, mert szerette a nagymamáját és szívesen elbeszélgetett volna vele. Eszébe jutott azonban a tanárnővel folytatott beszélgetése, hogy honnan is jönnek ezek a lelkek.

Nyugodtan így szólt a hanghoz: „Ha te egy gonosz szellem vagy, akkor hagyj engem békén”. Majd Jézusról szóló énekeket kezdett énekelni, amelyeket az iskolában tanult. A lélek ekkor elhagyta a helyiséget.

Kim azért imádkozik, hogy Shelley megtanuljon bízni Istenben.

„Mondtam neki, hogy Isten mindig ellenőrzése alatt tartja az életét, bármi történik is. Shelley arról faggatta a nagypapját, hogy mi vár rá a jövőben? Én pedig emlékeztettem, hogy Istennek terve van vele, bár ebben a pillanatban még talán nem látja.”

Kim felolvasta neki az isteni ígéretet, amely így hangzik: „Mert én tudom az én gondolatimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt

mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek.” (Jer. 29,11)

Kim azt akarja, hogy a tanítványa tudja, hogy mindketten Istenhez tartoznak, nem valamiféle szellemhez.

Az osztályában levő székekre egyenként a következő feliratot tette: „Itt Isten gyermeke ül”.

„Azt akarom, hogy a gyerekek megtudják, hogy különlegesek, és hogy Isten szereti őket, függetlenül attól, hogy mi történik.”

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományaink egy részével az iskola természettudományi programjait fogjuk bővíteni, hogy még sok más gyereknek is legyen alkalma beiratkozni az iskolába, ahol bemutatjuk nekik Jézust. Köszönjük, hogy missziós adományaitokkal támogatjátok törekvéseinket.

(Kim tanárnőt a következő linken tudjátok megnézni: bit.ly/Kim-Harrington)

Rövid tények

- Alberta államban 67 gyülekezet működik, 11646 adventista keresztény hívővel.
- Albertában az adventi üzenetet először 1895 májusában hirdették, méghozzá két könyvevangélista: Thomas Astleford és George Souler.
- Az első hivatalos adventista lelkész Henry Block volt, aki 1899 októberében érkezett Albertába, hogy vezesse a Leduchban levő német, adventista gyülekezetet.
- 1902 és 1903 táján, némely adventista hívőket üldözték Albertában. A Vitasquin-i J. Hamrent bevádolták és 2 dollár bírságot kellett fizetnie, mert vasárnap dolgozott, bár a törvény, amely tiltotta a munkát vasárnapon, nem alkalmazható a földművesekre. Hamren panaszt emelt az ítélet ellen, és az ügyet felfüggesztették. Később egy Gebanus nevű adventista kovácsnak, Leduca városból, 10.70\$-t kellett fizetnie, amiért a kovácsműhelyét vasárnap is nyitva tartotta.

8. szombat, 2018, május 26.

TALÁLKOZÁS A TÖLTŐÁLLOMÁSON

Nyugat-Virginia, USA

John Pena (57 éves)

Egy este technikai hiba történt annál a benzinkútnál, ahol John Pena dolgozott az USA Nyugat-Virginia államában.

Roszbabb időben nem is történhetett. A munka mind a 23 üzemanyag-töltő gépnél szépen haladt előre a Mount Houp városban, de akkor este a hitelkártya-gép egyszerre tönkrement, és csak készpénzt lehetett használni. A dolgukat még az is nehezítette, hogy a bankautomata sem működött.

John és a kolléganője felfigyelt a nagy Cadillac-re, amelyből egy jól öltözött fekete férfi szállt ki, és elkezdte tölteni az üzemanyagot az autójába. Néhány pillanattal később ez a férfi belépett a töltőállomás üzletébe.

„Uram, a számlája 40 dollárt tesz ki, de készpénzben kell fizetnie, mert se a hitelkártya-gép se a bank-automata nem működik”, mondta John.

Az ember nyugtalan lett. „Csak hitelkártyáim vannak”, mondta a férfi, John számára ismeretlen akcentussal.

John elment megkérdezni a főnökét, aki azt tanácsolta, hogy a vevő hagyja ott az autóját és szerezzen valahol készpénzt. A vevő azt mondta, hogy így este már aligha talál valahol készpénzt. John kiérezte az ember szavaiból, hogy őszinte hozzá, ezért így szólt: „Majd én kifizetem az üzemanyagot, ön pedig zálogban hagyja itt a hajtásengedélyét. Ha meghozta a pénzt, visszaadom önnek”.

Az ember megköszönte, majd kezet rázott Johnnal. „Holnap visszajövök”, ígérte.

Amikor az ember kilépett az üzletből, a kolléganője arckifejezéséről le lehetett olvasni mit gondol, de hangosan csak ennyit mondott: „No, ezt a pénzt elvesztette”.

„Hiszem, hogy ez az ember holnap visszajön”. S valóban, az ember másnap visszajött a töltőállomásra és megadta Johnnak a 40\$-t. „Tartozok még valamivel?”

John nem akart borraivalót, se extra pénzt. „Nem, semmivel nem tartozik”, válaszolta, majd hozzátette: „Az Úr áldását. További szép napot önnék”.

„Önt is áldja meg az Úr”, mondta a férfi, miközben távozott az üzletből.

Váratlan találkozás

Aznap este John megosztotta a feleségével, Sharonnal ezt a tapasztalatát. Valamivel később, Jim nevű apósa érkezett meg hozzájuk bibliázni. Jim adventista hívő volt, és már többször is meghívta John-t az imaházba. Miután megtudta, hogy John a jövő szombaton szabadnapos, Jim ismét meghívta őt a gyülekezetbe.

„Hát jó, ez alkalommal elmegyek.”

John egy Cleveland-i vasárnapot ünneplő családban nőtt fel, de volt már néhányszor az imaházban a feleségével, aki korábban adventista hívő volt.

John szombat reggel Jim mellé ült a Barkley-i imaházban, és együtt várták az istentisztelet kezdetét. Amikor látta, hogy a lelkész a hátsó ajtón belép a terembe, Johnhoz fordult és azt mondta: „Nagyon szeretném, ha megismerkednél a lelkipásztorral”. „Nincs ellenvetésem. Úgyis szerettem volna már feltenni neki néhány kérdést a Bibliából.” Ahogy a lelkész lassan közeledett, John azon gondolkodott, honnan ismeri ezt az embert. A lelkész köszöntötte John-t és elgondolkodva mondta: „Honnan is ismerem önt?”

Egy percig egymást szemlélték, majd John felkiáltott: „Tudom már, a töltőállomáson találkoztunk”.

„Ó, hát Ön volt az, aki kifizette az üzemanyagot, amit tankoltam”, válaszolta a lelkész.

Istentisztelet után John és a zambiai Samuel Simuzohia elmesélték Jimnek, hogyan ismerkedtek meg.

„Számomra ez egy áldásos találkozás volt. Nekem szokásom azt mondani, hogy a véletlen játéka, ellenben ez most egy igaz áldás volt”, vallotta John.

A történet folytatása

Az adventista lelkipásztorral való találkozás mély nyomot hagyott Johnon. Elkezdett járni a szombati istentiszteletekre a Barkley-i ima-

házban, később meg a Spencer-i gyülekezetbe, amely közelebb volt az otthonához. Időközben a felesége már megkeresztelkedett.

A Spencer gyülekezet a 2015-ös évben részesült a 13. szombati adományában. Ennek keretében Nyugat-Virginia szerte 35 evangéliumi előadás megtartását támogattuk.

Spencer is egy olyan gyülekezet, amelyet a korábbi adományainkkal támogattunk, és amely egy nyilvános előadótermet kibérelve kéthetes előadássorozatot tartott, s ezt az egyik gyülekezeti vén William Lanakone vezette. John és a többi hívő, házról-házra járva, irodalmat és meghívókat osztogatott az előadássorozatot megelőzően. Az előadássorozat végén azonban nem jelentkezett, hogy szeretne megkeresztelkedni.

Két nappal a sorozat vége előtt és két lélek megkeresztelkedését megelőzően, a gyülekezet lelkipásztora, Daniel Moricon, meglátogatta John-t az ő otthonában, hogy elbeszélgesse vele arról, mi az, ami akadályozza őt abban, hogy megkeresztelkedjen?

„Amikor látom azokat, akik Krisztus jellemét tükrözik, nem tudom, hogy én jó vagyok-e.”

„Ha továbbra is más emberekre nézel, nem Krisztusra, sohasem fogod úgy érezni, hogy szeretnél megkeresztelkedni“, válaszolta neki a lelkipásztor.

E szavak nagy hatással voltak Johnra. Másnap felhívta a prédikátort és megkérdezte: „Mit kell magammal vinnem a holnapi keresztességhez?”

És John, a többiekkel együtt, megkeresztelkedett.

Amikor visszagondol, hogy milyen is volt a keresztességig vezető útja, úgy véli, hogy, Krisztus magához vonzotta őt a hívőknél megtapasztalt isteni jószág által.

John most diakónus a Spencer imaházban. Reméli, hogy a környezete számára ő maga is áldás lesz.

Már harminc éve itt élek. Az emberek ismernek. Észreveszik a megtéréssel járó változásokat. Szeretném az üzenettel elérni a környezetemben élő embereket.

(Meg is nézhetitek John-t a következő linken: bit.ly/John-Pena)

9. szombat, 2018. június 2.

ÉRDEKES SZÓRÓLAP

Nyugat-Virginia, USA

Huanita Setliff (67 éves)

Huanita, a hét testvér közül a legfiatalabb, aki az Appalache-hegység területén levő farmon élt az USA-beli Nyugat-Virginia államban, és kiskorában nem szeretett gyülekezetbe járni.

Nyaranként az édesanyjuk hat kilométert gyalogoltatta őket a templomig meg vissza. Télen nem mehettek a vastag hótakaró miatt.

„Igazán semmi kedvünk nem volt templomba menni”, ismerte be Huanita. „A többi gyerekek kinevettek minket, mert ők mind autóval mentek, mi meg hosszan gyalogoltunk. Nem sokat gondolkodtam a valláson.”

Huanita sohasem látott otthon Bibliát. A szülei tudtak írni-olvasni, de a vallás nem igazán érdekelte őket, azon kívül, hogy a hegyi templomban felvették a keresztséget. Huanita azt mondja, hogy szörnyű gyermekkorra volt. Apja rokkant katona volt, aki földművelésbe fogott, és mindenféle embereknek megengedte, hogy ott maradjanak náluk. Némelyikük nagyon erőszakos ember volt. Nagyon szörnyű volt ilyen környezetben felnőni. „Nem volt szép és boldog gyermekkorom. Még látogatóba se szeretnék oda elmenni. Ha mégis el kell oda mennem, egészen rosszul vagyok tőle, és semmi kedvem hozzá.”

Felnőttként Huanita kétszer férjhez ment és kétszer elvált. Sokszor leitta magát és sok férfival volt. Két kislányt nevelt, és különféle munkákat végzett. Amikor a lányai egyszer meghívták, hogy menjen velük a templomba, ennyit mondott, „nem akarok kétszínűsködni; éjjel mulatozni, másnap meg templomba menni”.

Egyszer Huanita a postaládájában egy szórólapot talált, amely a bibliai Jelenések könyve-szemináriumot reklámozta. Már korábban is talált sokféle vallásos anyagot a postaládájában, de ez most valahogy másmilyen volt. Ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy részt vegyen ezeken az előadásokon.

„Úgy éreztem, mintha valaki mögöttem állna és tolna előre. Még sohasem éreztem így. Valami úzött oda, s én elmentem.”

Ma hiszi, hogy a Szentlélek indította őt, hogy eljárjon ezekre az előadásokra.

Huanita mindjárt az első este elment az előadásra, a 17200 lakóst számláló, Nyugat-Virginiai Beckleyben levő, a Keresztény Adventista Egyház által bérelt nyilvános terembe. Nem sokat tudott a kereszténységről, de azt hallotta, hogy az adventisták szombaton tartják az istentiszteleteiket. Azonnal megkérdezte az egyik hívőt, hogy miért a szombat az ünnepnap, miért nem a vasárnap.

A hívő elmosolyodott és azt mondta, hogy a pásztor néhány nap múlva majd erről is beszélni fog.

Huanita kissé csalódott volt, hogy nem kapott azonnal választ, de azért a következő előadásokra is elment. Az evangélista nem beszélt a szombatról, ezért Huanita az előadást követően ismét feltette a kérdést. Ismét találkozott egy mosollyal és azzal az ígérettel, hogy ezzel a témával valamivel később foglalkoznak majd.

„Már-már misztikus dolognak véltem”, emlékszik vissza Huanita. „Tudni akartam, s nem értettem, miért nem akarják nekem elmondani.”

Azonban még egy másik oka is volt annak, hogy a következő este is részt vegyen az előadáson. Miután a postaládájában megtalálta a szórólapot, elkezdett gondolkodni a jövőjén. Korábban soha nem olvasta a Bibliát, egyetlen egyháznál se volt megkeresztelve, ezért az ítéletnapról szerzett ismeret megijesztette.

Huanita a négy hetes evangéliumi előadássorozat minden előadásán ott volt. Állandó látogatóként Bibliát kapott ajándékba. Várakozással teljesen fogott az olvasásához. Az evangélista által idézett bibliaverseket mind kikeresgette. S amikor végre a szombat témájához is odaértek, ő maga is megállapította, hogy Isten a teremtés hetének szombatján megnyugodott és megáldotta a szombatot. Látta, hogy Jézus is tiszteletben tartotta a szombatot, és nem azért jött a Földre, hogy a törvényt eltörölje, hanem, hogy megtartsa és dicsőségessé tegye (Ésa 42,21).

Huanita elfogadta a szombat igazságát. Elkezdte olvasni a Bibliát úgy, ahogy ott írta.

Huanita még 15 személlyel együtt, 2016 szeptemberében, keresztiség által szövetséget kötött Istennel. A Beckleyben megtartott evan-

gelizáció egy volt azon 35 evangéliumi sorozat közül, amelyeket Nyugat-Virginia városaiban tartottak a 2015-ös, 13. szombati adományainknak köszönhetően.

Amióta a szívét átadta Istennek, az emberek Huanita életében nagy változásokat észleltek. Már nem káromkodik, nem fogyaszt szeszitalt és nem jár a bárókba.

„Valóban nagyon kellemetlen természetem volt, s ez elég rossz dolog volt. Ma már sokkal nyugodtabb vagyok, mint voltam. Amikor a lányom olyakor még csúnya szavakat mond előttem, gyorsan elnézést kér tőlem.”

Néha kísérti még ugyan az ital, mert korábban ily módon felelte fájdalmas múltját, de a barátai körültekintőbb megválasztása hozzájárult ahhoz, hogy ne igyon. „Meg kell választanotok, kivel fogjátok tölteni az estét. Ha valakivel, aki inni szokott, akkor esetleg ti is viszszasztetek az italozás szokásába.”

Huanita most az új, legjobb barátnőjével szereti tölteni az időt. Köszönjük missziós adományaitokat, amely segítségével ő is megismerte Jézust.

(A Huanitáról készült videót itt nézhetitek meg: bit.ly/Juanita-Setliff)

Missziós adatok

- Nyugat-Virginiában a Keresztény Adventista Egyháznak a Mountain View régióban van a legtöbb tagja, ahol 33 gyülekezethez 2,303 hívő tartozik.
- Az Észak-Amerikai Divízióban 5,493 gyülekezetünk van 1,225,317 hívővel, míg az összlakosság száma 360,605,000, tehát 294 személyre jut egy adventista.

10. szombat, 2018. június 9.

TÁVOZNI AKARTAM

Nyugat-Virginia, USA

Aida Elizabeth Davis (65 éves)

Kislánykoromban a nagyanyám, aki az adventista egyház híve volt, minden szerdán magával vezetett a bibliatanulmányozásokra, a Nyugat-Virginiai Beckley-ben. Minden szombat reggel nyolc, hosszú háztömböt kellett gyalogolnom. Muszáj volt vele tartanom. Nem volt más választásom, minthogy elmenni a gyülekezetbe, azután meg haza.

A hét gyermek közül a családban én voltam a legfiatalabb, s engem ez a szigorú nagyanya nevelt. Nem vehettem fel rövid szoknyát, és minden péntek este olvasnom kellett a Bibliát. Péntek estétől szombat estig senki semmi munkát nem végezhetett a házban. Azt azonban megengedte, hogy vasárnaponként más templomokba is eljárhassak.

Iskola - templom, ennyi volt az életem. Így nevelt.

Amikor 14 éves lettem, New Yorkba költöztem, ahol a többi testvéreim is éltek. Belecsöppentem egy nagy világba, s aztán már nem is jártam imaházba. A főiskola után elhelyezkedtem, mint egy Wall Street-i biztosítótársaság könyvelője. Később állami tisztviselő lettem Washingtonban. Ekkor elkezdtem vasárnaponként templomba járni.

Egyszer, egyik éjszaka volt egy álmom. Álmomban egy darab földet szántottam. A nagyanyámnak van egy traktorja, amellyel felszántja a földet és előkészíti a vetéshez. Amikor felébredtem, azt gondoltam, talán ez egy jel, hogy haza kell mennem.

A férjemmel házat akartunk építeni, s úgy gondoltuk, hogy a nagyanyától örökölt földterületen fogjuk felépíteni.

A férjem, aki szintén állami hivatalnok, nem lelkesedett az ötletért, hogy Nyugat-Virginiában építsünk, de azért felépítettük a házat, még amikor Washingtonban dolgoztunk. Amikor nyugdíjba vonultunk, a Nyugat-Virginiai Beckley-ben telepedtünk le. Ekkor elkezdtem gondolkodni azon, miért hagytam ott a washingtoni barátaimat

és jöttem vissza a gyermekkori otthonomba. Szereztem én itt barátokat, de gyakran feltettem Istennek a kérdést, hogy miért is vagyok itt?

Valahogy éppen akkoriban találtam a postaládában egy szórólapot, amely egy bibliai próféciai szemináriumra szóló meghívó volt. Meghívtam az új barátaimat, hogy csatlakozzanak az előadásokhoz, de visszautasították, ezért végül úgy döntöttem, hogy egyedül megyek.

A szeminárium negyedik estéjén az előadó, a Dániel és a Jelenések könyvéből való fenevadról beszélt, s ekkor jöttem rá, hogy adventista evangéliumi előadásokra járok. Valamilyen oknál fogva az adventistákkal való kapcsolatom nem szakadt meg teljesen. Emlékeztem a szigorú neveltetésemre, és újra magányosnak éreztem magam. Ott ültem egyedül, egyik barátnőm sem akart velem jönni ezekre az előadásokra. Azt gondoltam: „Ha továbbra is eljárók ezekre az előadásokra, az összes barátomat elveszíthetem”.

Az előadás éppen csak hogy elkezdődött, de én máris gyors lépésekkel tartottam a kijárat felé. Egy nő, aki az ajtónál állt, akit már az első este észrevettem, megállított és megkérdezte: „Miért hagy el minket ilyen gyorsan, minden rendben van?” „Mindezt már kiskoromban megtanultam”, válaszoltam.

Beszéltem a nagyanyámról, aki nem hagyott sehová elmenni, semmi mást csinálni, csak a Bibliát olvasni és gyülekezetbe járni. Mindez azonban csak kifogás volt a számomra. Valójában magányosnak éreztem magam, mivel arra vágytam, hogy egy barátnőmmel együtt járjak az előadásokra.

Ez a nő, akiről később megtudtam, hogy bibliamunkás és Naomi Trikominak hívják, mosolygott és ez nagyon tetszett. Kért, hogy maradjak az előadás végéig. Ez a barátságos viszonyulás az, ami hiányzott nekem.

Visszaültem a helyemre, és estéről estére eljártam, egészen az előadássorozat végéig. Naomi minden este köszöntött és átölelt. Nem ülhetett mellettem, mert szolgálata volt, de most már tudtam, hogy van egy barátnőm a közelemben.

Az előadásokat hallgatva lassan visszatértek a gyermekkori emlékeim. A gyülekezetben ismét kisgyermek voltam. S amikor a prédikátor megkérdezte, ki szeretne megkeresztelkedni, előre mentem. Ekkor már úgy éreztem magam, mint otthon.

Egy voltam azon 16 ember közül, akik 2016 szeptemberében megkeresztelkedtek, annak a 35 evangéliumi előadássorozatnak a keretében, amelyet Nyugat-Virginia államban tartottak, és amelyeket a 13. szombati adományaitokkal támogattatok.

Amikor visszatekintek a múltamra, belátom, hogy az egyház és a Biblia mindig is jelen volt az életemben, és pedig a nagymamának köszönhetően. Isten mindig vigyázott és vezetett. Már kezdem érteni, hogy miért vezetett engem vissza Nyugat-Virginiába. Már elkezdtem fejlődni és egyre jobban arra összpontosítok, amit Isten szeretne, hogy cselekedjek.

Aida Elisabeth Davis, 65 éves és a Backley adventista gyülekezet Nőszolgálati osztályának a koordinátora.

(Az Elisabethről készült videót ezen a linken nézhetitek meg: bit.ly/Elizabeth-Davis)

Rövid tények

- Nyugat-Virginia 75%-a erdővel fedett.
- Nyugat-Virginiát Abraham Lincoln elnök deklarálta államnak. Ez az egyetlen amerikai állam, amely ily módon nyerte el az államiságát.
- A hegyvidéki domborzata miatt Nyugat-Virginiát amerikai Svájcnak is nevezik.
- Nyugat-Virginia, fekvésénél fogva a „leg-déli” északi állam és a „leg-északibb” déli állam.
- Az első falusi ingyenes postai kézbesítés 1896. október 6-án, Charlestonban kezdte meg munkáját, majd innen az Egyesült Államok más területeire is kiterjedt.
- Chuck Jeager, a nyugat-virginiai Myrna helységről, lett az első olyan pilóta, aki 1947-ben a hangsebességnél gyorsabban tudott repülni.

11. szombat, 2018. június 16.

LEVÉL A PARADICSOMBÓL

Nyugat-Virginia, USA

Clifford Long (61 éves)

Egyszer egy meglepő levél érkezett az USA-beli, nyugat-virginiai Clifford Long postaládájába. Egy kézzel írt üzenet azt kérdezte, hogy szeretne-e egy levelező bibliai tanfolyamot beírni, amelyből megtudhatja, mit tanít a Biblia a szombatról, a halottak állapotáról és Krisztus második eljövételéről.

Clifford és a felesége nem jártak rendszeresen templomba, de már gondolkodtak azon, hogy felkutatják az egyházat, ahova aztán rendszeresen eljárának. Beszélgetésük végén mindig ez az egy mondat állt: „De melyik az igaz egyház?”

„Egy csomó dolognak nem volt semmi értelme. Sok egyház azt mondta magáról, hogy igaz. Nem voltunk eléggé ismerősek a bibliai témákban, hogy eldönthessük, melyik egyházba járjunk. Aztán megtaláltam ezt a meghívást a postaládámban.”

Clifford elkezdte tanulmányozni a Bibliát. Minden leckét magával hozott a villamosenergia-elosztóhoz, ahol operátorként dolgozott, aki felügyelte a villamos energiát termelő, turbinák által hajtott gépek működését.

Még egy kollégájával együtt az éjszakai váltásban dolgozott. Amikor nem voltak elfoglalva, ők ketten elbeszélgettek. „Nekem nagyon tetszik ez a levelezős bibliatanulmányozás, és már türelmetlenül várom az újabb leckéket.”

Különösen a szombat-kérdésben volt kíváncsi. Fiatalemberként egy vasárnapot tartó egyházhoz járt. Az apja gondolkodásmódja felkeltette benne a gyanút arra vonatkozólag, hogy valóban a megfelelő napon ünnepelnek-e.

„Miért tartják ezek az emberek az Úr napját vasárnapnak, amikor a Biblia szerint a szombat az Úr napja.” „Sokat gondolkodtam ezen a kijelentésén.”

Amikor a leckékben a szombat témája került a középpontba, a dolgok egyszerre a helyükre zökkentek. Clifford belátta, hogy Isten

még a teremtéskor megszentelte a szombatot, és azt sohasem tette át másik napra. De feltette magának a kérdést, miért van az, hogy olyan sok keresztény egyház mégis vasárnapot ünnepel. Befejezte az első tanfolyamot, majd bírta a másodikat, és aztán a harmadikat is. Mind a három tanfolyamot befejezte:

1. Fedezze fel!
2. Hihetetlen tények
3. A próféta hangja

Az erőművet 2015-ben bezárták. Habár a munkásokat már öt évvel korábban figyelmeztették, hogy ez a nap is el fog jönni, Clifford és a társai mégis azt remélték, hogy az erőmű továbbra is fennmarad. Clifford, az erőműnél ledolgozott 27 év után idő előtti nyugdíjazást kapott.

Emiatt nem esett kétségbe, hanem csak örült, hogy még több ideje lesz a bibliatanulmányozásra. És hogy a szombat miatt sem lesz többé gondja.

Akkoriban történt, hogy Clifford és a neje, Cathy, megismerkedett az asszonnyal, akitől a kézzel írt, bibliatanulmányozásra invitáló meghívót kapták. Delsie Knicey farmer és evangélista meglátogatta ezt a házaspárt az ő otthonukban. Cathy és Delsie szinte azonnal szívélyes barátnők lettek.

2015 októberében Delsie meghívta ezt a házaspárt az evangéliumi előadásokra, amelyet ő vezetett Valley View adventista imaházban, Bluefield városban. Clifford és Cathy naponta türelmetlenül várták az előadásokat. Megtudták, hogyan helyezte át a római katolikus egyház a szombati istentiszteletet vasárnapra, és hogy ezt sok protestáns egyház is elfogadta. Látták, hogy sok keresztény vasárnap jár istentiszteletre, a hagyományok miatt, nem értve, hogy így megszegik Isten törvényét.

Az evangéliumi sorozatok alatt Cathy megtudta, hogy meg kell műteni az orrát, de addig nem akart elmenni a műtétre, míg be nem fejeződik ez előadássorozat.

„Leállította a műtétet”, mesélte Clifford. „Azt mondta nekem, hogy egyetlen előadást sem akar elmulasztani.”

Az evangéliumi sorozat eredményeként, amelyre 25 ember járt, két személy keresztkedett meg: Clifford és Cathy. Ezek az előadások

a 35 evangéliumi sorozat keretén belül zajlottak, amelyeket Nyugat-Virginia városaiban tartottak, 2015-ben, a 13. szombati adományok támogatásával.

Clifford örömmel gondol vissza a bibliai előadásokra és a kézzel írt meghívóra. „Tudom, hogy ezt a meghívót Isten küldte hozzánk, mert akkoriban azon gondolkodtam, hogy melyik egyházba is kellene járni, és akkor jött ez...” Clifford most arra vágyik, hogy más emberek is tanulmányozzák a Bibliát. Ezért a két felnőtt fiát és a szomszédjait is beíratta a BLI-ba.

„A BLI leckéi csodálatosak. Belőlük igazán sokat meg lehet tanulni. Úgy vélem, hogy a BLI-t előnyben kellene részesíteni, mert valóban az emberek életének megváltozását tudja eredményezni.”

(Olvasátok el Delsie Knicy történetét a következő linken: bit.ly/powerhouse-for-God)

(Cliffordot a következő linken találjátok meg: bit.ly/Clifford-Long)

A levél titkai

- Még nem tudni, hogyan került Clifford neve és címe Delsie listájára.
- Delsie azt mondja, hogy Clifford levele is azon 300, kézzel megírt meghívó között volt, amelyet ő postázott, amikor 2014-ben a helyi gyülekezet BLI-koordinátora lett. A listán szereplő 300 ember neve és címe viszont arról a listáról származik, amelyen olyan személyek vannak, akik egy bizonyos időpontban tanulmányozni óhajtották a BLI-t.
- Clifford gyülekezetének a lelkipásztorja, James W. úgy véli, hogy a Long házaspár egyike töltötte ki és küldte vissza a beiratkozó lapot, minután a Mauntain View egyházterületben, 2012-ben, egy akció keretében, minden ház postaládájába betettek egy-egy BLI-i beiratkozó lapot.

12. szombat, 2018. június 23.

DÉMONOK BESZÉLGETNEK VELEM

Arizona, USA

Pierre Ortiz (24 éves)

Pierre Ortiz, a Holbrook adventista indián iskola diákfelügyelője a fiúk internátusában, éppen lefeküdni készült, amikor megszólalt a telefonja.

A segédje hívta, hogy elmondja, Dávid, a 28 kollégiumi fiú közül az egyik, éppen egy késő éjszakai sétát akart tenni.

A diákfelügyelő azonnal felöltözött és kiment. Dávidot még nem igazán ismerte, csak annyit tudott róla, hogy másodéves hallgatóként gyakran vitába száll a tanáraival és a diáktársaival, és hogy korábban valamilyen „gang” (banda) tagja volt. Édesanyja azért íratta őt ebbe a bentlakásos iskolába, mert féltette a fia életét az arizonai fővárosban, Phoenixben.

David néhány percig csendben sétált Pierre mellett. Tiszta, holdfényes éjszaka volt. Pierre csendesen azon töprengett, miért felejtette el elhozni a zseblámpáját és a zsebkését. A prérifarkasok néha betévedtek a vidéki iskola területére, amely három órás autóútra fekszik Phoenix-től.

Elérve a vízesést, ők ketten leültek és beszélgettek az éjszakai égbolton fénylő csillagokról és a csillagképekről.

Aztán Dávid hirtelen így szólt: „A démonok néha beszélnek hozzám.”

„Hogy érted?” kérdezte a diákfelügyelő.

„A démonok beszélnek velem”, folytatta Dávid. „Néha arra bízgatnak, hogy bántsak valakit, vagy mondanak nekem olyan dolgokat, amiket nem akarok megtenni.

„Mit gondolsz? Miért történnek ilyen dolgok?”

„Nem tudom, de amióta itt vagyok, még rosszabb lett minden.”

Pierre azt javasolta, hogy ideje imádkozni. Meghajtotta a fejét, és megkérte Istent, legyen jelen a beszélgetésen. S miután kinyitotta a szemét, azt mondta: „Azt hiszem, tudom, miért rosszabbodott a helyzeted.”

„Miért? Mondja meg nekem”, kérte őt Dávid.

„Mert csak démonokat és gonoszt ismertél, mielőtt idejöttél”, mondta Pierre. „De most Jézussal és az ő jószágával léptél kapcsolatba. Az ördög pedig ezt nem szereti.”

David egy hosszú pillanatig szünetet tartott.

„Ortiz Úr, én nem értem az egyházat”, mondta. „Olyan erőltetett minden. Meg kell hallgatni az szónokot, és mindent végig kell csinálni.”

„David”, szólta a dékán. „Milyen érzés volt a bandához tartozni?”

„Nagyszerű volt!” - mondta David. „Olyanok voltunk, mint egy család. Soha nem láttuk a vezetőt, de megrendeléseket csúsztatott be az ajtó alatt, egy tépőzáras borítékban, és kimentünk és csináltuk őket. Igazi család voltunk.”

„Értem. Nem láttátok a vezetőt, de elkaptátok a parancsait és kimentetek elvégezni a megbízást. A jutalom az volt, hogy így legálább volt családod”, válaszolta megértően Pierre.

Pierre elmosolyodott. „David, az egyház is ilyen”, magyarázta „Az egyház egy család. De ahelyett, hogy kimennénk és kegyetlenséget meg rossz dolgokat tennénk, mi jó dolgokat csinálunk.”

David úgy érezte, megértette, amit a diáklfelügyelő mondott. Sírni kezdett. Pierre nem gondolta, hogy Dávid képes sírni, de igazi könnyek csúsztak le az arcán. A zokogása olyan volt, mint egy kiskutya vonítása.

„Ortiz úr”, mondta David. „Isten nem akarhat engem”.

„Ezt honnan tudod”, kérdezte Ortiz. „Még csak nem is ismered Őt”.

„Már gyilkoltam is, és tudom, hogy önök közül senki sem ölt”, mondta David. „Szóval, nem hiszem, hogy Isten akar engem.”

Pierre azt mondta Davidnek, hogy a Biblia tele van gyilkosokról szóló történetekkel, akiknek Isten megbocsátott. „Ha a gyilkosokat kivennék a Bibliából, akkor az nagyon vékony kis könyv lenne”, mondta. „Isten a gyilkosokat is szereti.”

„De még mást is el kell mondanom”, mesélte tovább Dávid „A démonok néha többet tesznek, mint csupán beszélnek velem. Átveszik a testemet. Elkezdek rázkódni és habzik a szám, és nem tudom abbahagyni.”

Pierre szíve megesett a gyötrődő tinédzseren. „Ezért vagyunk Holbrookban”, mondta halkán. „Ez Isten földje, és a Sátánnak itt nincs ereje. Ha úgy érzed, hogy rossz dolgok történnek, imádkozhatunk érted és harcolhatunk veled.”

Ekkor már éjjel 1 óra volt, és egyre hidegebb lett. Pierre újra imádkozott Dáviddal, majd a két férfi visszament a kollégiumba.”

A 24 éves Pierre nem tudja, hogy Dávid elfogadta-e Jézust az életében. Az utolsó, amit hallott róla, hogy Dávid visszatért Phoenixbe a tanév után, és csatlakozott az utcai bandájához. Pierre azonban örül annak, hogy esélyt kapott azon a holdfényes éjszakán egy lelki harcot vívó, holbrookki diákkal sétálni és beszélgetni.

„Nagyon kevés alkalmam van ahhoz, hogy eljussak ezekhez a gyerekekhez”, mondta Pierre, aki két éve ügyl a fiúkra. „A 65 diákunk jön és megy, és holnap lehet, hogy már nem lesz itt. De bízunk kell abban, hogy Isten megáldja a hit magvát, melyet elvetünk. Az imám és óhajom az, hogy bárhova is mennek e diákok, Isten abból valami csodálatosat hozzon ki.”

A 2018. második negyedében begyűjtött, tizenharmadik szombati adományokból a Holbrook indián iskola új tornatermet és étkezőt épít a 71 éves kopott egyetemi épületek helyén. Köszönjük missziós adományaitokat.

A fiú nevét megváltoztattuk. (Pierret a következő linket tudjátok meghallgatni: bit.ly/Pierre-Ortiz)

Rövid tények

- A Navaho törzs legtöbb tagja Arizonában él, az USA legnagyobb indián rezervátumában. A rezervátum területe 71.030 km² az Arizona, az Utah és az Új-Mexikó tagállam területén. A Navaho törzs területe nagyobb, mint a tíz legkisebb USA-beli állam. A rezervátum legnagyobb városa az arizonai Window Rock.
- Az amerikai indiánok közössége számára alapított, első kollégium a Navaho-térségben található. A kollégium 1968-ban létesült, mint közösségi főiskola. Ma Dine College néven ismert.

13. szombat, 2018. június 30.

A 13. SZOMBATI MŰSOR

Első ének	„A Hárfa húrjai”, (Keresztény Himnuszok, 45)
Köszöntő szavak	A szombatiskola vezetőjétől
Ima	
Programtéma	„Amikor kimondod a nevét, az fájdalmas”
Adakozás	
Záróének	„Szeret az Isten” (Keresztény himnuszok, 5)
Záróima	

* * *

Részvevők: 1 elbeszélő

Megjegyzés: (Nem kell az egész szöveget fejből megtanulnia, csak tudja jól olvasni, hogy ki tudja hangsúlyozni a fontos részeket.)

Ebben a negyedévben megismerkedtünk az Ebeye szigeten élő, az Albertai (kanadai) Mamawi Atosketan indián iskolában levő, a Nyugat-Virginiában élő, meg az arizonai (USA) Holbrook adventista iskolába járó diákokkal, tanárokkal, emberekkel. Ma meghallgatunk még egy történetet, amely arra emlékeztet minket, hogy a nagy küzdelem valóságos, és hogy Jézus hamarosan ismét eljön.

Amikor kimondja az Ő nevét, az fájdalmas

Az iskola lelkipásztora behívatta a tizennégy éves lányt az irodájába, hogy kiderítse, miért szökött az óráról. De ahelyett, hogy a lány rossz viselkedésére összpontosítottak volna, a beszélgetés élénken bizonyította a Krisztus és a sátán között folyó, nagy küzdelmet.

Az iskola pszichológusa, Gizelle Ortiz észrevette, hogy a lánnyal valami nincs rendben, ezért is lettek behívatva a Holbrook adventista indiániskola lelkipásztorának, Phil Wekiarelnak az irodájába ő és Dezba, a nyolcadikos lány.

Amikor Phil pásztor Jézus nevét említette, a kislány teste megvonaglott, majd hangosan felkiáltott: „Hallgasson”. Egy kis idő múlva rendbejött, és akkor megmagyarázta: „Lelkész úr, amikor kimondja az Ő nevét, az nekem fájdalmat okoz”.

Phil lelkész megnyitotta a Bibliáját, és elkezdte olvasni a Jézus hatalmáról szóló ígéreteket, amely képes legyőzni a démonokat. Minden alkalommal, amikor megemlítette Jézus nevét, a lány erőteljesen reagált és kiáltotta, hogy hagyja abba.

Félbeszakította a pásztor és így szólt: „Bent egy hang azt mondja, hogy ön hazudik, és hogy a Biblia is egy nagy hazugság”.

„Jézus Úr. Ha Jézust elfogadod Uradnak, akkor szabad lehetsz, és ez a hang is el fog téged hagyni, örökre”, mondta nyugodtan Phil lelkész.

Olyan volt ez, mint egy ökölvívó meccs, amelyben a lány állandóan visítozott, a lelkész meg nagy lélekjelenléttel szállt szembe vele. Gizelle hangtalanul imádkozott, a bibliai ígéretekre hivatkozott, és megköszönte Jézusnak a győzelmet. Miután a lelkipásztor felolvasott még egy ígéretet, Dezba még hangosabban felkiáltott, majd a padlóra zuhant.

„Mit gondolsz, velem miért nem történik semmi? Azért, mert Jézus hatalmasabb, add át neki magad”, javasolta Phil lelkész.

Dezba hánykolódott a padlón és azt kiáltozta, hogy „fáj”, „fáj”.

Aztán felkelt, és kifutott a szobából az iskolaigazgatási épület folyosójára. Gizelle utána futott, attól tartva, hogy megpróbálhatja elhagyni az iskola területét. Dezba megfordult és Gizelle-re pillantott. Az arckifejezése leírhatatlan volt. Gizelle tudta, hogy ez nem egy kis-lány tekintete. Bár megijedt, továbbra is követte a lányt.

Miután Dezba megállt, Gizelle odament hozzá és leültek a lépcső-re. Nemsokára Phil pásztor is csatlakozott hozzájuk.

„Hívd segítségül Jézus nevét. Ez nem fog téged elhagyni mind-addig, amíg meg nem kéred Jézust, hogy segítsen”, tanította őt a pásztor.

Dezba kiáltozva zuhant a fűre. Végül már azt kiáltotta: „elfogadom, elfogadom”.

„Befogadod Jézust az életedbe?”, kérdezte a lelkipásztor.

„Igen, befogadom Jézust az életembe”, válaszolta a lány fájdalmas hangon.

A következő pillanatban máris minden rendben volt. A gonosz lélek elment, Dezba mozdulatlanul feküdt.

„Fáradt vagy?”

„Igen”, felelte a lány.

Gizellet legyőzték az érzések és elkezdett sírni.

Később így szólt: „Csodálatos volt látni a világosság győzelmét a sötétség felett”.

Egy idő után Dezba visszament a női internátusba és Gizelle segítségével felszabadított egy helyet a falon, ahova feltették a poszteren kinyomtatott bibliai ígéreketet.

De nem ez volt a jó és a rossz közötti nagy küzdelem egyetlen példája, amelybe ez a 28 éves hívő testvérnő és a másik iskolai alkalmazott bekapcsolódott.

Az irodájában egyszer egy olyan kislánnyal beszélgetett, aki egész idő alatt a szoba sarkát bámulta. A kislány később azt vallotta, hogy a halott mostohaapját látta abban a sarokban. Gizelle pedig borzongató hűvösséget érzett maga körül. Azonnal elkezdett imádkozni, majd megfeddte a gonosz lelket. Egy idő után a gonosz szellem elhagyta a szobát.

A diákok naponta természetfeletti jelenségeket jelentettek nekik – a hálótermekben különféle jelenségeket láttak és hallottak. Amikor Gizelle elkezdett dolgozni az iskolában, akkor a diákotthonban a lányok felügyelőjének a segédje volt. Egyik éjszaka a lakása sötétjében egy hangot hallott: „imádkoznod kell”.

Letérdelt és imádkozott: „Uram, nem tudom, mi történik, de kérek, hogy vigyázz rám és a lányokra a te angyalaiddal”.

A következő reggel a női internátus vezetője, aki Gizelle lakása felett lakott, elmondta, hogy az előző éjjel valakinek a jelenlétét érezte a szobában, és valamilyen kéz nehezedett rá. Nagyon félt, és mozdulni sem mert. S akkor egyszerre csak megszűnt a nyomás. A sötétség jelenléte elmúlt.

Az ilyen események emlékeztetik Gizellet arra, hogy a jó és rossz közötti nagy küzdelem valóság, és hogy Jézus hamarosan jön.

„Nem értettem, amíg ide nem jöttem, hogy minden alkalommal, amikor nem vagyunk benne és nem munkáljuk Isten országának előmenetelét, a sötétség erői előretörnek. Ezt a gyerekeinknél is észleljük, hogy ha nem tesszük lehetővé az életükben a világosság állandó jelenlétét, a sötétség gyorsan körülveszi őket, s akkor kezdhethjük előről a munkát”.

Gizelle azt mondja, hogy szereti a missziós munkáját, és hogy semmit sem csinálna szívesebben.

„Ez nem olyan, mint hébe-hóba felállni a szószékre és mondani az embereknek valamit. Mi együtt járunk és együtt sírunk az emberekkel. A missziómunka fárasztó, én azonban sohasem éreztem magam élénkebbnek. Ez az Istennel együtt végzett munka szépsége. Ő olyan dolgokat tesz, amelyeket ti lehetetlennek tartottatok. Nagyon áldásos az Ő művében szolgálni és összeköttetésben lenni az emberekkel, akiknek szükségük van Istenre.”

Jézus nemsokára jön! Ebben a negyedévben arról hallottunk történeteket, hogyan munkálkodik Istennek Szentlelke Kanadában, a Marshall-szigeteken és az Amerikai Egyesült Államokban. Hallottunk még az evangéliumi eladások hatékonyságáról. Ma feltesszük a kérdést: és te mit teszel a misszióért? A Holbrook iskolában dolgozó Gizellehez hasonlóan, vajon te is izgatott vagy a missziómunka miatt, és sokkal élénkebb, mint bármikor? Vegyük ki ma is részünket a misszióból, a tizenharmadik szombati nagylelkű adományaink átadásával.

(Megjegyzés: Dezba a navaho indiánok nyelvén azt jelenti: „háború, bizonytalanság, hatalom”.

(Most alkalmi zene mellett gyűjtsétek be az adományokat.)

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

A következő tervekre fogunk összpontosítani:

- Egy központ és egy imaház létrehozása a kínai emberek teljes körű eléréséhez
- Az első adventista gyülekezet megalapítása Saigonban (Dél-Korea)
- Nemzetközi akadémia építése Ulánbátorban, Mongólia fővárosában.
- Ifjúsági Evangéliumi Kiképzőközpont létrehozása a tokiói Setagaya gyülekezetben.
- Egészségügyi központ létesítése hat tajvani városban.

MISSZIÓS FÉNYSUGÁR

Ezt a missziós történeteket tartalmazó folyóiratot az Adventista Misszió Irodája nyomtatja, negyedévenként. A vele járó DVD-n is rajta vannak a világ minden tájáról érkező történetek, azokat a 13. szombati, missziós terveket is beleértve, amelyekre a negyedév végén gyűjtjük az adományt.

A Missziós Fénysugarat felhasználhatjátok:

- A szombatiskolában
- A gyermek-szombatiskolában
- A szombatiskolai előkészületeknél
- Az iskolai és családi áhítatokon
- A cserkészeknél
- Az imaórákon

A DVD teljesen ingyenes.

A missziós történeteket az Internetről is letölthetitek a www.missionspotlight.org WWW.MISSIONSPOTLIGHT.ORG.
MISSIONSPOTLIGHT.ORG.

A kiadó megjegyzése: Ha a szombatiskola tagjai valaha is felvetették a kérdést, hogy hová mennek a heti missziós adományaik, akkor talán ez a cikk hasznos lesz a számukra.

HOVA KERÜLNEK A MISSZIÓS ADOMÁNYAIM?

Volt-e már valaha olyan érzésetek, hogy a missziós adományaitokat egy „fekete lyukba” teszitek?

Azt ugye tudjátok, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokat mely országok, mely projektjeinek a támogatására külditek? De vajon mi történik a rendszeres szombati missziós adományaitokkal? Mire lesznek felhasználva?

Lehet, hogy meglep benneteket az a tény, hogy a heti missziós adományaitokból világszerte több mint 1000 misszionáriust támogatunk. Valójában, a heti missziós adományaitokat 70%-ban a missziós munka és a világegyház munkájának a támogatására költjük. A

Generál Konferencia tehát pénzt különít el a divíziók, a Közel-Kelet, az Észak-Afrikai Unió, és az Izraeli Missziós terület számára, missziós tevékenységek megszervezésének és lefolytatásának céljával.

A többi pénzt a világegyház szolgálatában álló, különféle intézmények és ügynökségek kapják. Például ebből támogatjuk a Loma-Linda egyetem egészségügyi missziós munkáját, az Adventista Világrádió evangéliumhirdetését, meg az ADRA humanitárius szervezet tevékenységét.

Az utóbbi években, világviszonylatban, több millió ember, akik sok kísértéssel néznek szemben, ismerte meg a Jézus Krisztusban való üdvösséget, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. E területeken ezer gyülekezetet szerveztünk meg. Azonban, miután megkeresztelkedtek, ezek az új hívők részesülnek-e megfelelő ápolásban? Vajon van-e hozzáférésük azokhoz az anyagokhoz és programokhoz, amelyek segítségével erősödhetnek az új hitükben, és fejlődhetnek a tanítványságban? Van-e ezeknek az új gyülekezeteknek elég lelkipásztoruk?

Missziós adományaitok világszerte támogatják a mű növekedését és fejlődését. Ha még több információt szeretnétek a világmisszióval kapcsolatban, akkor látogassatok el a honlapunkra: AdventistMission.org.

Köszönjük, hogy imáitokkal és pénzeszközeitekkel támogatjátok az Adventista Misszió projektjeit. Ti vagytok azok, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a világszerte élő emberek életei megváltozzanak.

Geri Krauz az Adventista Misszió irodájának az igazgatója.

További adatforrások

Az Észak-Amerikai Divízióhoz tartozó Marshall-szigetek, Kanada és az Amerikai Egyesült Államok (USA) különböző kulturális örökségével kapcsolatos további információkért forduljatok a helyi könyvtárhoz, valamelyik utazási irodához vagy a kívánt ország nagykövetségéhez. Vagy egyszerűen írjátok be az ország nevét a web-böngészőbe.

Következő weboldalak is hasznosak lehetnek a számotokra

- Marshall-szigetek
Marshall Islands government website rmigov.com
Ebeye SDA School Facebook page bit.ly/EbeyeFB
Wikitravel bit.ly/WikiMI
- Kanada
Canada's government website: bit.ly/CanGov
World Travel Guide: bit.ly/TravelCan
Alberta's government website
Mamawi Atosketan Native School: mans1.ca
Mamawi Atosketan Facebook Page: bit.ly/MamawiFB
Lonely Planet: bit.ly/LonelyAlb
- Amerikai Egyesült Államok (USA)
U.S. government website: usa.gov
World Travel Guide: bit.ly/WTGUSA
West Virginia's government website: bit.ly/WVGov
Lonely Planet: bit.ly/LonelyWV
Arizona's government website: az.gov
Holbrook Indian School: bit.ly/HolbrookIS
Holbrook Indian School Facebook page: bit.ly/HolbrookFB
Visit Arizona: bit.ly/AZVisit

A Keresztény Adventista Egyház hivatalos weboldalai

- North American Division: nadadventist.org
Guam-Micronesia Mission: gmmsda.org
Adventist Church in Canada: adventist.ca
Alberta Conference: bit.ly/AlbertaSDA
Mountain View Conference: mtviewconf.org
Arizona Conference: azconference.org

Az Adventista Misszió DVD-je mindig ingyenes, és erről meg-
nézhetitek a szóban forgó országokból érkező történeteket, valamint
az adventista egyház világmissziójának más történeteit. Kérjetek egy

DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le a DVD-t a következő weboldalakon:

www.AdventistMission.org

www.AdventistMission.org/dvd.

Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetik. Címünk: www.subotnaskola.org.

Az Adventist Mission (Adventista Misszió) folyóirata már a **Facebook** szociális hálózaton is megtalálható.

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a következő Facebook-oldalon található történeteinket: www.facebook.com/mission-quarterlies.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

Észak Amerikai Divízió

Állam/Unió	Imaház	Keresztelt tagok	Népesség
Divízió	1	19	0
Atlanti	581	119,275	35.281,560
Kanada	384	69,545	36.225,000
Kolumbia	703	146,768	52.259,004
Lake	499	87,087	36.136,084
Közép-Amerika	454	69,418	27.494,143
Észak-pacifik	445	100,210	14.577,317
Déli unió	710	225,820	53.244,305
Délnyugati u.	1,122	286,686	64.337,833
Guam - Mikronézia (misszió)	572	114,989	40.625,754
Összesen	5,493	1.225,317	360.605,000

A Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának a 2016. éves jelentéséből vett statisztikai adatok.

Projektjeink ebben a negyedévben

A 13. szombati adományok a következő célokat támogatják:

- A Holbrook adventista indián iskolát egy életmód változtató központ létesítésében az USA-beli Arizona-államban.
- Az Albertai (Kanada) Mamawi Atosketan indián iskolát.
- A Marshall-szigetek Ebeye (e: ibi) szigetén, az Ebeye adventista iskolát.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018

Istentiszteleti használatra